

Redactare: ADELINA BOICU-DRAGOMIR

Traducere: ANDREI COVACIU

Corectură: RODICA CREȚU

Tehnoredactare: CRISTINA GVINDA

Peter F. Hamilton, *Queen of Dreams: The Secret Throne*

Macmillan Children's Book, an imprint of Pan Macmillan © 2015

Text copyright © Rutland Horizon Ltd 2014

Illustration copyright © Rohan Eason 2015

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate

Editurii CORINT JUNIOR, imprint al Grupului Editorial Corint.

ISBN 978-973-128-753-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMILTON, PETER F.

Regina viselor : Tronul secret / Peter F. Hamilton ;
trad. de Andrei Covaciu ; il. de Rohan Eason. - București :
Corint Junior, 2017

ISBN 978-973-128-753-9

I. Covaciu, Andrei (trad.)

II. Eason, Rohan (il.)

821.111

PETER F. HAMILTON

REGINA VISELOR
TRONUL
SECRET

Ilustrații: Rohan Eason
Traducere din limba engleză:
Andrei Covaciu

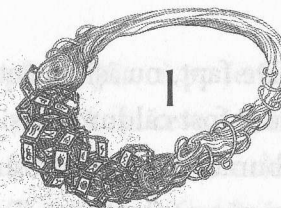

CORINT JUNIOR
— 2017 —

CUPRINS

1	O vacanță cu tata	9
2	Lucruri ciudate se petrec în livadă	17
3	Secrete în noapte	24
4	Căpșune și răpiri	33
5	Cine ești tu de fapt.	44
6	Moșteniri de familie și Coborâtoarea	53
7	Marele Portal	61
8	Timpul nepotrivit	74
9	O călătorie prin Primul Tărâm	85
10	Bunica	95
11	Ce ne facem acum?	111
12	Un oraș în război	125
13	O altă prințesă	144
14	Tărâmul Regelui Noptii	164
15	Bătălia de la Cascada Înghețată	180
16	Tabăra refugiaților	195
17	O prințesă visătoare	211
18	Creaturile pădurii	234
19	O noapte la han	249
20	O ambuscadă silențioasă	261
21	În temniță	274
22	Salvarea	286
23	În inima palatului	298
24	Sala tronului	310
25	Lumină strălucitoare	325
26	Florile victoriei	335
27	Acasă la mama	341

1	O vacanță cu tata	3
2	Lăcrășii și cărțile	3
3	Secrete în noaptea	34
4	Căpșune și răpăi	38
5	Cine ești tu de fapt	44
6	Moșteniri de familie și Coporătoarea	53
7	Marșul Portal	61
8	Timutul nepotiv	74
9	O călătorie prin Primul Tărâm	85
10	Bunica	95
11	Ce ne facem acum?	111
12	Un oraș în război	125
13	O altă prințesă	144
14	Tărâmul Regelui Noptii	164
15	Bătălia de la Cascada Înghețată	180
16	Tabăra refugiaților	195
17	O prințesă viitoare	211
18	Creațiile pădurii	234
19	O noapte la han	249
20	O ambuscadă sfârșită	261
21	În temniță	274
22	Săvârșirea	286
23	În inima pădurii	298
24	Sala tronului	310
25	Lumină strălucitoare	325
26	Flori de victorie	335
27	Acasă la mama	341

O VACANȚĂ CU TATA

— Plecați odată! se răsti oțărâtă Taggie Paganuzzi la norii plumburii, de ploaie, care începuseră să se adune pe cerul strălucitor al verii.

Taggie și sora ei tocmai se întorceau dintr-o vacanță petrecută împreună cu mama lor, ca să stea două săptămâni cu celălalt părinte, domnul Taganuzzi. Călătoria dura de ore întregi, iar Taggie se plictisea de moarte.

— O să plouă, îi anunță Jemima, îmbufnată, pe ceilalți. Nu e corect. În Cornwall am avut parte de o vreme superbă.

Taggie, care avea doisprezece ani, se oprise de multă vreme să mai contabilizeze de câte ori pe zi sora ei, de unsprezece ani, obișnuia să spună „nu e corect“. Era expresia preferată a Jemimei, pe care o rostea cu elan în orice circumstanță – de la mesele din cantina școlii, la caracterizarea hainelor cuiva și până la jocurile pe consolă Wii pe care le pierdea. De data aceasta însă, Taggie avea toate motivele să îi dea dreptate Jemimei. Zilele vacanței de vară ar fi trebuit să fie însoțite: aceasta

era menirea lor. De fapt, nu își amintea de o astfel de vacanță care să nu fi fost călduroasă și însorită.

Norii se învoldurau, întrepătrunzându-se, mai ceva ca încâlceala unui păr nepieptănat. Taggie se uită la ei, încruntată:

— Plecați odată! repetă ea la fel de oțărâtă.

Imediat, norii începură să se subțieze, spulberați de câteva neașteptate rafale de vânt, care îi mărunțiră de parcă ar fi fost tăiați de niște uriașe gheare nevăzute. Peste un minut, ultimele trâmbe de nori se îndepărtau către marea din care își făcuseră apariția.

— Tu ai făcut asta, spuse Jemima, înclinându-și capul ei drăgălaș, în formă de inimoară, și privind-o cu subînțeles pe Taggie.

— Habar n-am ce ai vrut să zici cu asta, îi răspunse Taggie pe un ton indiferent.

— Mama! strigă Jemima. Taggie iarăși s-a pus să spulbere norii de pe cer!

Așezată în scaunul șoferului, Nicola, mama fetițelor, zâmbi înțelegătoare.

— Pe cuvânt? Păi, atunci nu cred că e ceva rău, nu-i așa?

Jemima își puse, exasperată, mâinile în sân și se trânti în scaun, ceea ce îi răvăși părul nisipiu, care i se răsfirea imediat pe toată fața.

Taggie aruncă o privire pe geamul din spate al mașinii, admirând razele jucăușe ale soarelui, ce scăldau câmpia

vălurită din apropiere. Știa că pe Jem o rodea faptul că ea nu era în stare să facă așa ceva, indiferent cât de mult își schimonosea fața înainte să urle „Abracadabra!“ către cer. Nu că Taggie ar fi fost întotdeauna în stare să o facă – de fapt era aproape convinsă că totul nu se petrecea decât în imaginația ei înfierbântată. Cu toate acestea, de-a lungul ultimilor ani, simpla ei dorință de a se opri ploaia sau de a apărea din nou soarele ascuns după nori fusese de cele mai multe ori răsplătită. Iată motivul pentru care își puna acum astfel de dorințe cu parcimonie, sperând ca nimeni, în afara lui Jem, să nu observe cât de bizar era totul.

Această incredibilă capacitate a ei începuse să se manifeste pe măsură ce minunatele vise ale fetei se răriseră. Taggie nu spusese încă nimănui, dar noapte de noapte, în primii opt ani de viață, visase un palat. Acesta era o clădire impozantă, absolut fabuloasă, având fleșe înalte, aurite, săli încăpătoare și apartamente elegante. Iar în mijlocul palatului se afla o uriașă sală a tronului, decorată cu albastru și argintiu, în care o Regină stătea așezată pe un tron în formă de scoică, sub un tavan boltit, de cleștar. Regina era o femeie în vârstă, distinsă și impunătoare, care îi inspira lui Taggie respect. Părul acesteia era lung, argintiu, căzându-i pe umeri sub forma unor valuri de cârlionți. Chipul Reginei radia înțelepciune și blândețe, ambele umbrite de o tristețe mocnită.

Indiferent de necazurile pe care le suferea Taggie într-o zi – ciorovăielile nesfârșite cu Jemima, notele proaste de la testele la limba franceză, faptul că echipa ei de hochei fusese bătută cu nouă la zero, că i se ruptesese rochița preferată, că la vârsta de șapte ani și-a rupt o mână după ce a căzut de pe bicicletă – nu conta cât de mare sau de mic era un necaz, întotdeauna, în vis, Regina o întâmpina pe Taggie cu un zâmbet plin de afecțiune. Fata se simțea ușurată să știe că, undeva, exista cineva căruia îi păsa de toate lucrurile neplăcute pe care i le oferea viața. Această grijă o ajuta să depășească dificultățile, făcând-o să se trezească din somn, în fiecare dimineață, veselă și fericită.

Dar, în jurul celei de-a opta aniversări a zilei ei de naștere, aceste vise au încetat să îi mai apară în fiecare noapte, după care au apărut tot mai rar – până când au dispărut cu totul. Lui Taggie îi lipsea sentimentul de ușurare pe care visele obișnuiau să-l sădească în sufletul ei. De multe ori se culca sperând ca Regina să îi apară din nou în vis. Așa că, acum, faptul că putea alunga norii de pe cer i se părea a fi o slabă consolare.

Ajunseră în satul Melham, aflat în nordul orașului Grantham, la numai câteva mile distanță de acesta, la ora ceaiului. Livada tatălui fetelor se întindea într-o margine a satului și, după spusele acestuia, aparținuse familiei lor de generații. Pe vremuri, acoperise sute de

acri de pământ, dar, de-a lungul secolelor, proprietatea fusese vândută bucată cu bucată, pentru plata unor datorii și a unor taxe, până când nu mai rămăsese din ea decât Conacul din Livadă, cu gardul său împrejmuit și cu bătrâna livadă mărginind cele câteva izlazuri.

Imediat, Taggie și Jemima țâșniră afară din mașină. Dino Paganuzzi le aștepta la capătul aleii presărate cu pietriș, ținându-și brațele deschise.

— Taaatii! Începură să chiuie ambele fete, repezindu-se nerăbdătoare către el.

Bărbatul își îmbrățișă afectuos fiicele:

— Bine ați venit, dragele mele!

Taggie îl mai îmbrățișă o dată. Era atât de bucuroasă să îl revadă încât nu i-ar mai fi dat drumul, deși ardea de nerăbdare să intre în vilă și să se bucure de această etapă a vacanței. Tatăl ei îi zâmbi, după care se grăbi să scoată bagajele din mașină. Taggie nu îi spusese ceea ce îi stătea pe limbă – anume că arăta, într-un fel, îmbătrânit. Părul i se rărise, iar obrajii îi erau străbătuți de câteva riduri noi.

— Hei! Cât aveți de gând să rămâneți aici? Întrebă el în timp ce se lupta, deja transpirat, cu greutatea valizelor, a rucsacurilor, a cuștilor pentru animale de companie, a coșurilor de nuiete și a cutiilor de tot felul. Un an?

— Numai două săptămâni, îi aminti mama fetelor.

Taggie își surprinse tatăl zâmbindu-i acesteia în clipa în care o întrebă:

— Nu vrei să rămâi peste noapte? Cred că ai condus destul pentru o zi.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse mama fetelor.

Taggie oftă discret. Niciodată nu încetase să spere că părinții ei se vor împăca odată și-odată – cu toate că în inima ei era încredințată că nu o vor face niciodată. Bine cel puțin că rămăseseră prieteni.

Satul Melham era compus dintr-o îngrămadire de vilizoare din piatră și de case impozante, pitite după garduri vii înalte, pini și fagi. Apoi urma Conacul din Livadă. Pereții din piatră ai acestuia nu mai stăteau de multă vreme drepti, iar acoperișul era o ciudată combinație de plăci de ardezie și paie care putrezeau lent, toate înlocuite ici și colo cu niște foi de cort decolorate, pe care tatăl fetelor le întinsese de fiecare dată când ploaia reușise să se strecoare în casă printr-o nouă crăpătură. Creasta acoperișului stătea curbată asemenea unui spate de cămilă – aproape la fel de mult precum hornurile.

Taggie însă adora dispunerea labirintică a odăilor, precum și scările și grinzile care se șteau din pereți de unde nu te așteptai. Nu exista încălzire centrală, iar aprovizionarea cu apă se făcea dintr-un izvor subteran. Oricum, apa acestuia era mult mai bună la gust decât cea de la robinet – când și dacă aceasta catadicsea să curgă prin țevăraia scârțâitoare, de alamă. Numai patru camere dispuneau de curent electric, toate aflate

la parterul conacului. Plita din bucătărie funcționa cu cărbuni – și cu siguranță nu exista televiziune prin satelit sau internet de mare viteză. Toate acestea echivalau o vacanță petrecută la Conacul din Livadă cu o aventură, de parcă ai fi făcut camping într-o locuință. Taggie era perfect echipată pentru petrecerea primei nopți acolo: își adusese lanterna cu dinam și felinarul; bateria telefonului mobil era încărcată – la fel și cea a iPad-ului.

De cum bagajele ei ajunseră pe podeaua din dormitor, Taggie coborî scările ca să își ia rămas-bun de la mama ei, alegându-se, asemenea Jemimei, cu un pupic și cu o îmbrățișare călduroasă.

— Nu uitați să mă sunați, spuse mama fetelor îndreptându-se către mașină.

— N-o să uităm, îi promisera cele două fete.

Mașina viră pe lângă tufele lăsate să crească sălbatic pe lângă drumul presărat cu pietriș, după care țâșni pe poarta ruptă, din fier forjat, a proprietății. Taggie își flutură mâna până când autovehiculul se făcu nevăzut, după care observă că tatăl ei se uita la ea într-un fel ciudat.

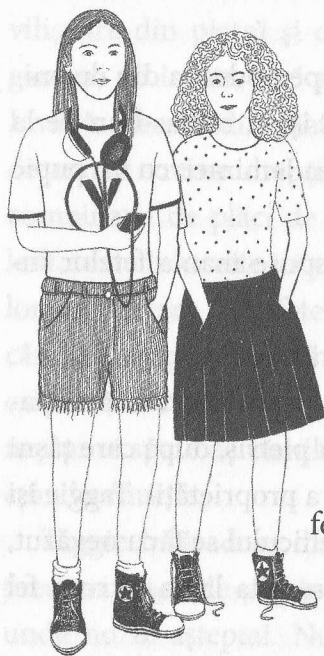
— Ți-ai schimbat coafura, spuse el.

Taggie fu surprinsă de remarca tatălui ei. De obicei, acesta nu observa astfel de amănunte. Cu o zi în urmă, mama fetelor le răsfățase cu o vizită la un salon de coafură de fițe. Jen își dorise să aibă părul umflat și creț,

în vreme ce buclele naturale ale lui Taggie fuseseră în sfârșit îndreptate, apoi strânse în două codițe, pentru ca părul să nu îi intre în ochi. Până atunci nu știuse cât de lung îi era în realitate părul, iar stilistul o avertizase că acesta i se va încreți la loc de cum va intra în contact cu umezeala.

— Da, răspunse ea. Îți place?

Tatăl ei părea nedumerit:

— Semenii cu... Scuze, vorbesc prostii.

— Cu cine? inistă Taggie să afle.

— Cu o persoană pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă.

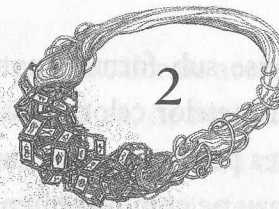
— Cu mama? Păi, toată lumea îmi spune că semăn cu ea.

— Păi, da, răspunse tatăl fetei, zâmbind enigmatic. Dar femeia la care m-am gândit eu nu e mama ta. Acum, veniți!

Am păstrat câteva căpșune

din recolta de azi-dimineață. Cine vrea să le guste?

— Eu! exclamară entuziasmate cele două fete.

LUCRURI CIUDATE SE PETREC ÎN LIVADĂ

După ce înfulecară câte două porții de căpșune, Taggie și Jemima se îndreptară către grădină, în căutarea lui Fulger, țestoasa tatălui lor. Despre aceasta se spunea că trăiește în preajma Conacului din Livadă de o sută optzeci de ani, de când un strămoș marinar a adus-o dintr-o călătorie aventuroasă, făcută la celălalt capăt al oceanului – sau cel puțin așa susținea tatăl fetelor. Cele două surori începură să hălăduiască printre tufele dese de bujori-de-munte, cercetând malurile iazului, care între timp se transformase într-o mlaștină năpădită de stuf.

— Nu e aici, spuse Jemima după a treia căutare de-a lungul și de-a latul pajiștii. Să încercăm să o căutăm și în livadă – poate că îi place să stea tolănită la umbră.

Așa că fetele intrară pe porțița care întrerupea gardul de fucsia și pătrunseră în livada mărginită de acesta. Tatăl lor obișnuia să numească acest loc „livada de fructe și nuci”, din pricina imensei varietăți de pomi sădiți acolo. Perii și merii erau bătrâni și rotați, dar cândva fuseseră îngrijiți cum se cuvine, așa că acum ramurile acestora

încă stăteau dispuse sub forma unor uriașe umbrele, puțin deasupra creștetelor celor două fete. Recolta din anul acela mai avea puțin și ar fi trebuit culeasă. Merele roșii și verzi atârnav pe crengi asemenea unor ciorchini uriași. Albine dolofane bâzâiau neîntrerupt, încercând să găsească ultimele flori.

— Crezi că vom prinde vremea culesului? întrebă Jemima pășind împreună cu sora ei prin umbrișul pestriț al livezii.

Florile sălbatice care smălțuiau iarba începuseră să se treacă, numai câteva ițindu-se, încă tinere, printre cioturile uscate și iarba deasă.

— Tot ce se poate, îi răspunse Taggie.

Jemima auzea murmurul vocilor culegătorilor aflați în serele ridicate de partea cealaltă a gardului de păducel. Aceștia vorbeau și râdeau în timp ce înaintau printre lungile răsaduri de căpșune. Taggie abia aștepta să le dea o mână de ajutor în ziua următoare – și să câștige astfel câțiva gologani, de care avea mare nevoie. Vacanța petrecută în Cornwall fusese neașteptat de scumpă.

Fulger nu era de găsit pe nicăieri, nici măcar la umbra merilor. Apoi o mișcare rapidă îi atrase Jemimei atenția. Fata se îndreptă către locul în care zărise vânzoleala și imediat observă, printre crengile prunului, o blăniță albă. Jemimei îi plăceau pisicile, așa că se grăbi să ajungă acolo, rămânând surprinsă de iuțeala cu care

creatura se mișca prin încâlceala aceea de crengi. Apoi, în clipa în care constată că, de fapt, era vorba despre o veveriță uriașă, fata rămase cu gura căscată. O veveriță albă! Aceasta tocmai sărea, fără efort, de la un pom la altul.

— Hei! exclamă Jemima.

Într-un colț al livezii se aflau înșirați mai mulți aluni și, chiar la capătul acestora, creștea un bătrân castan.

— Să nu îndrăznești să te atingi de alunele mele! o avertiză fata pe veveriță.

Chiar dacă părea oțărâtă, Jemima nu putea să nu admire coada animalului. Blana albă ca zăpada a veveriței era atât de moale și de pufoasă, încât ar fi fost potrivită să apară într-o reclamă la șampon.

Deodată, veverița se întoarse și o privi pe Jemima drept în ochi. Fata avu parte de cel mai mare șoc: ființa aceea purta ochelari! Niște ochelari cu rame subțiri, de oțel, încadrând lentilele mov.

— Nucile nu-s proprietatea nimănui! spuse veverița.

Jemima rămase cu gura căscată. Nu era cu putință ca veverița să fi fost cea care tocmai îi vorbise. O veveriță cu ochelari!

— Hei, spuse fata, începând să alerge către aceasta. Hei, tu mi-ai vorbit?

Veverița parcurse sprintară creanga pe care se afla, după care făcu un nou salt, plutind prin aer cu grația unui vultur. Jemima se luă după ea, având întipărită pe

chip *acea* expresie care o caracteriza ori de câte ori își punea cu tărie ceva în gând.

Imediat ce urmărit și urmăritor ajunseră la capătul pomilor, veverița sări pe pământ. După ce ateriză pe iarbă, făcu un salt mortal impresionant – apoi țâșni către gardul de păducel.

— Nu se poate! scrâșni Jemima.

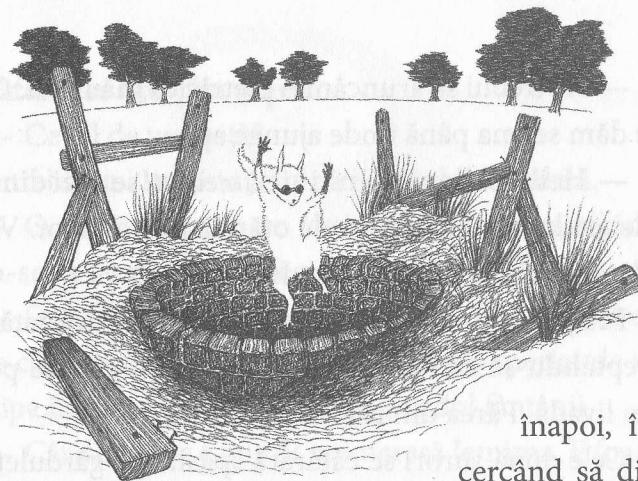
Abia atunci își dădu seama încotro se îndrepta veverița. La celălalt capăt al livezii se afla o veche fântână de piatră. Aceasta nu mai avea acoperiș deasupra și nici butucul pe care mai demult stătea înfășurat lanțul de care se prindea găleata. Din fântâna aceea rămăsese doar o gaură mare și neagră, săpată în pământ, precum și rămășițele unui gard împrejmuitoar. Jemima întotdeauna se ținuse la distanță de ea: întunecimea acelei văgăuni adânci o făcea să simtă cum i se zbârlește părul pe ceafă.

Veverița tocmai trecuse de ostrețele care formaseră cândva gârdulețul din jurul fântânii.

— Oprește-te! îi strigă Jemima. Ai grijă! Acolo e o...

Dar era prea târziu: veverița sări pe ghizdul fântânii și se aruncă direct în puț.

Jemima scoase un țipăt îngrozit, ducându-și mâinile la gură. Reuși să își înfrângă teama și se cățăra pe gardul năpădit de mușchi. Întunecimea care domnea în interiorul fântânii de piatră era într-atât de nepătrunsă, încât fata se lăsă din nou cuprinsă de teamă. Făcu un mic pas

înapoi, încercând să distingă orice sunet care ar fi putut semnala faptul că biata veveriță ar mai fi fost în viață.

Taggie își făcu apariția în spatele Jemimei, gâfâind îngrijorată. Aruncă o privire neliniștită către fântână, după care se îndepărtă câțiva pași de golul acela întunecat.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— O veveriță! exclamă Jemima. Am văzut o veveriță cum cade în fântână!

În momentul acela, Jemima nu se simțea în stare să pomenească ceva de ochelarii animalului. Și nici despre faptul că acesta îi vorbise. De fapt, fata nu găsea potrivit nici măcar să îi spună surorii ei că blana veveriței era albă.

— Nu pot vedea nimic de aici...

Încet-încet, Taggie păși către fântână și aruncă o privire către gaura mărginită de pietre.

— E acolo, jos, pe cuvânt, îi spuse Jemima.

— Ar trebui să aruncăm o pietricică înăuntru. Ca să ne dăm seama până unde ajunge apa.

— Hei! Voi două! Veniți aici *imediat!* se auzi din spatele fetelor vocea extrem de oțărâtă a tatălui lor. Veniți odată! Vorbesc cât se poate de serios!

Fetițele se întoarseră speriate și își văzură tatăl îndreptându-se către ele, cu pași hotărâți, printre pomii din livadă. Părea din cale-afară de furios.

Cele două surori se cățărară spăsite pe garduleț, încercând să îl sară. Unul dintre ostrețe se rupse în clipa în care Taggie să lăsă pe el cu toată greutatea.

— Îmi pare rău, tata, rosti Jemima, lăsându-și capul în piept.

Ura momentele în care tatăl ei era supărat pe ea. Și abia trecuseră două ore de când ajunseseră la Conacul din Livadă.

Tatăl își luă fiicele pe după umeri, îndepărtându-le de garduleț.

— E în regulă. E și vina mea. Nu ar fi trebuit să las gardul să ajungă într-un asemenea hal. Măine o să îl repar temeinic, spuse el, aruncând o privire îngrijorată peste umăr.

— Sau aş putea să astup fântâna pentru totdeauna... urmă el, ca pentru sine. Încă mai dispun de această prerogativă. Da, așa este. Aceasta nu îmi poate fi retrasă.

— Dar... tată, am văzut o veveriță căzând înăuntru, îi spuse Jemima.

Tatăl ei se opri din mers:

— Ce fel de veveriță?

Întrebarea i se păru Jemimei destul de ciudată.

— O veveriță ca toate veverițele, spuse ea străduindu-se să nu pară că ar fi avut vreo vină.

— O să fie în regulă, o asigură tatăl ei. Veverițele sunt niște cățărători înnașcuți. Probabil că s-a speriat de voi în clipa în care v-a zărit stând pe ghizdul fântânii.

— Cât de adânc e puțul? se interesă Jemima. E foarte întunecat.

— Suficient de adânc ca să fie nevoie de un gard, îi răspunse tatăl ei. E foarte periculos. Așa că vreau ca amândouă să îmi promiteți că nu o să vă mai apropiați de fântână.

— Da, tata, rostiră cu jumătate de glas cele două fete.

— Ah, cât entuziasm! Îmi promiteți că vă veți ține la distanță?

— DA, TATA.

— Așa mai merge, spuse el îmbrățișându-și fiicele. Mult mai bine. Acum haideți să vedem dacă îl putem găsi pe Fulger. Anul ăsta pezevenghiul mi-a halit toate salatele! Așa că eu zic să ne începem căutarea în grădina de zarzavat.